

Oikeustapauskokoelma

Asia C-480/10

**Euroopan komissio
vastaan
Ruotsin kuningaskunta**

Jäsenyysselvoitteiden noudattamatta jättäminen — Verotus — Direktiivi 2006/112/EY — 11 artikla — Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan ainoastaan rahoitus- ja vakuutusalan yritykset voivat muodostaa henkilöryhmän, jota voidaan pitää yhtenä arvonlisäverovelvollisena

Tiivistelmä – Unionin tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto) 25.4.2013

1. *Jäsenyysselvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne — Oikeusriidan kohde — Kohteen määrittäminen oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä — Kannekirjelmässä ei voida esittää jäsenvaltiota vastaan uusia väitteitä*

(SEUT 258 artikla)

2. *Verolainsäädännön yhdenmukaistaminen — Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä — Yhdenvertaisen kohtelun periaate — Verotuksen neutraalisuuden periaate — Periaatteet eivät vastaa toisiaan*

(Neuvoston direktiivin 2006/112 11 artikla)

3. *Verolainsäädännön yhdenmukaistaminen — Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä — Verovelvolliset — Käsite — Itsenäinen ja yhtenäinen tulkinta*

(Neuvoston direktiivin 2006/112 11 artikla)

4. *Verolainsäädännön yhdenmukaistaminen — Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä — Verovelvolliset — Käsite — Jäsenvaltioiden mahdollisuus käsitellä yhtenä verovelvollisena sellaisia henkilöitä, joilla on läheiset suhteet toisiinsa — Kansallinen lainsäädäntö, jossa käytännössä rajoitetaan ainoastaan rahoitus- ja vakuutuspalvelujen tarjoajiin mahdollisuus muodostaa henkilöryhmä, jota voidaan pitää yhtenä verovelvollisena — Ei muodosta jäsenyysselvoitteiden noudattamatta jättämistä*

(Neuvoston direktiivin 2006/112 11 artikla)

1. Ks. tuomion teksti.

(ks. 15, 16, 18 ja 19 kohta)

2. Verotuksen neutraalisuuden periaate ilmentää arvonlisäverotuksessa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, joka edellyttää, että samankaltaisia tilanteita ei kohdella eri tavoin, ellei erilainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua. On kuitenkin huomattava, että verotuksen neutraalisuuden periaatteen loukkaamisesta voi olla kysymys ainoastaan kilpailevien elinkeinonharjoittajien välillä, kun taas

yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen voi ilmetä veroasioissa muuntyyppisinä syrjinnän muotoina, jotka kohdistuvat sellaisiin elinkeinonharjoittajiin, jotka eivät välttämättä ole toistensa kilpailijoita vaan ovat muilta osin keskenään samankaltaisessa tilanteessa. Yhdenvertaisen kohtelun periaate ei siten veroasioissa vastaa verotuksen neutraalisuuden periaatetta.

(ks. 17 ja 18 kohta)

3. Ks. tuomion teksti.

(ks. 34 kohta)

4. Sellainen jäsenvaltio, joka käytännössä rajoittaa mahdollisuuden muodostaa henkilöryhmä, jota voidaan pitää yhtenä arvonlisäverovelvollisena, ainoastaan rahoitus- ja vakuutuspalvelujen tarjoajiin, ei ole jättänyt noudattamatta yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan.

Direktiivin 2006/112 11 artiklan tavoitteiden osalta unionin lainsäätäjä on halunnut hallinnon yksinkertaistamiseksi tai väärinkäytösten – kuten esimerkiksi yhden yrityksen jakamisen useaksi verovelvolliseksi, jotta jokainen voi hyötyä erityisjärjestelystä – estämiseksi mahdollistaa sen, että jäsenvaltiot eivät ole velvollisia käsittelemään verovelvollisina henkilöitä, joiden itsenäisyys perustuu pelkästään lakitekniiseen seikkaan.

Lisäksi direktiivin 2006/112 11 artiklan toisessa kohdassa sallitaan myös se, että jäsenvaltiot voivat toteuttaa kaikki tarpeelliset toimenpiteet estääkseen sen, että veropetoksia voidaan tehdä tai veroa kiertää artiklan ensimmäistä kohtaa soveltamalla. Näin ollen jäsenvaltiot voivat – unionin oikeuden noudattamista koskevan varauksen rajoissa – rajoittaa 11 artiklassa säädetyn järjestelmän soveltamista veropetosten tai veronkierron ehkäisemiseksi.

Komissio ei ole osoittanut vakuuttavasti, ettei tällainen toimenpide ollut perusteltu veropetosten ja veronkierron ehkäisemisen kannalta.

(ks. 37–40 kohta)